

դատագիշտ հարց տուաւ իր շուրջի ամա-
յութեան.

կանա՛չ դաշտ ու դուր մէյտան,
ո՞վ տեսաւ իմ ծոյր ամիրան:

Լեռներն ու դաշտերը յուզուած՝ լեզու
եւան ու սրտասխանեցին.

Դուն ալ ուր ասօր եկիր,
Ան երէկ օնցաւ ցորեկուան:

Մէկը չգիտցաւ թէ ուր գացին անոնք,
Ջուխտակ ձիաւորը եւ որդեկորոյս մայրը,
Վասն զի անոնցմէ մէկը գիւղ չդարձաւ:
Կ. Պոլիս ԹՈՐՈՍ ԱԶԱՏԵԱՆ

ՀԱՅՐԵՆԻՔԻՆ ԿԸ ԾԱՌԱՅԵՄ ԵՐԳԵՐՈՎ

Հայրենիքին կը ծառայեմ երգերով
Հերոսն ինչպէս վերքերով.
Ամէն գարնան երբոր ամին ծաղիկներ
եւ երբ յորդին գետակներ՝
Նոյնպէս իմ մէջ կ'աճի ծաղիկ երփներանգ
Ու կը յորդի նոր գետակ:
Հայրենիքն է որ կը ծընիմ ծաղիկով,
Գետափունքէն խլն կելով:

Ամէն տարի երբոր հիւսէ ծիծեռնակ
Նոր խիւսերով իր բունակ,
Մտքիս խիւսով տաղարանըս կը հիւսեմ
Հայրենիքին իբրեւ սեմ:
Որքան խորունկ թըլին մարդոց իմ երգեր,
Այնքան կուտան խոր վերքեր:
Հայրենիքին կը ծառայեմ երգերով
Հերոսն ինչպէս վերքերով:

✱ ✱ ✱

ՍՈՒԱՎ ՅՈՒՆԱՍՏԱՆ

Սոխակ Յունաստան, սոխակ մ'եմ անվարդ,
 Վարդենիի տեղ ընտրած նոր գագաթ.
 Վարդի փուշին տեղ քարերուդ բեկոր
 Թող սիրտըս մխուռի վերքով նորանոր:

Զիս արիւնելով տա՛ր ամէն կատար,
 Ամէն մէկ նշխար ըլլայ ինծի թառ.
 Արուեստիդ լոյսը՝ Թուռունի սըլաց՝
 Վնայլայլ կ'երգէ դարերուն դիմաց՝

Աստղիկին մագով քնարն Հոմերի
 Աքիլլէսի մեծ սուրով կը փայլի,
 Բանաստեղծուհիդ Սաֆօ ծովամոյն
 Ծովէն սէր կուտայ իր սիրած տղուն:

Կը Թրեռացնէ քնարն իր Պինդար,
 Քրնարերգութեան մեծագոյն կասար,
 Բաժակի ձեռին մինչ Անակրէոն
 Կը մատուրակէ սիրերգ, գինեծօն:

Աստղերդ վըճիտ՝ երգ պիւթագորեան՝
 Կը փառապսակեն երկինքդ անսահման,
 Բրնուծիւնը, լուռ, կը դընէ ականջ
 Մարմարիդ անգիր քերթուածին առաջ:

Եւ արարչագործ կըրակներու պէս
 Երեք ողբերգակ կը վառեն ըզքեզ,
 Բարձր երգի՝ պէս բարձրաքանդակներ
 Իրենց կատարէն կ'ուզեն Թուչիլ վեր:

Իսկ գարնան, Աթէ՛նք, սոխակներ անծիւ
 Պարտէզներուդ մէջ կ'ողբան ցայգ ու տիւ,
 Դժբախտ Թագուհիդ (1) կանգնեց բուրաստան
 Որ արբեցնէ սիրտդ երգով, Յունաստա՛ն:

(1) Յունաստանի առաջին դժբախտ Թագուհի Օթոնի
 Կինը՝ Ամալիա, որ Աթէնքի մէջ արքայական պարտէզները
 տնկեց:

ԱՍՏՈՒԱԾԱՄԱՅՐ ՅՈՒՆԱՍՏԱՆ

Աստուածամայր, Աստուածամայր Յունաստան,
 Իւղագինըդ՝ ձիթաստան,
 Տանուտէր են Տիրամայրեր ու Սուրբեր,
 Ճակտիդ քրտինքն են սրբեր:

Աստուածամայր, Աստուածամայր՝ ամէն դի
 Աղաղակը կը պայթի,
 Ու Տինոսի մայրավանքէն մարմարեայ
 Ուխտաւորը քեզ կ'ոռնայ:

Պարտընեցան հին կուռքերըդ ահաբեկ՝
 Տիրամայրէդ մէկ առ մէկ,
 Որ կ'երեւայ, Ժպտուն, ձախէ ու աջէ,
 Ու քեզ կ'աչէ, կը պաչէ:

Կ'երդնուս իրեն հազար մոմով, Յունաստան՝
 Իբրեւ վերջին ապաստան,
 Պաշտելէդ վերջ կը հայհոյես, որ նորէն
 Զինք ծընանիս իր մոխրէն:

★ ★ ★

Դ Ա Փ Ն Է Գ Ի Ր Ք

Ծընայ քերթող, պիտի մեռնիմ ես քերթող,
 Վախճանըս այս ըլլայ թող.
 Շիրմիս վերայ պիտի ըլլայ հովանի
 Մըշտադալար մէկ դափնի:

Դափնին ի՛մս է, տըւաւ ինչ գայն Գողգոթան
 Թափած արեանըս փոխան.
 Զ'աճիր արեան մէջ միմիայն նուենուֆար,
 Կ'աճի դափնին ալ դալար:

Թող ոռոգեն իրենց արեամբ իմ տաղեր
 Իմ դափնիիս արմատներ.
 Ամէն գարնան վերադառնայ երբ ծիծառ
 Եւ երբ խայտայ ամէն ծառ՝

Դափնին սաւկ, պիտի կարդաս, սիրակա՛ն,
 Փոխան ծիծռան՝ տաղս միայն.
 Պիտի կաթի մէն մի ձիւղէն այն ատեն
 Շիթ շիթ արիւն իմ մարմնէն:

Շիթն երբ կաթի Արուեստներու Արուեստէն՝
 Քերթողագիրքս այն ատեն
 Տա՛ր կանգնելու Գողգոթայի սուրբ կատար,
 Դափնէգրքի՛ պէս դալար:

Աթէնք

Լեւոն ԷՍԹԱՆԵԱՆ